

N. ΠΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετὰφρ. Σ. Τ — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Σεβαλιέ, μετὰφρασις Τ***. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΑΧΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετὰφρ. Δμλ. — ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ, μετὰφρασις Δεσποίνης Α. Ἀγγερέτου (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΔΒ'

Ἔθου ὁ Μαλκράφτ ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι πιθανόν νὰ ἠπατήθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Μκρράφτ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν του, μετέβη παρὰ τῆ βασιλίσσῃ, ἣτις ἐξωμολογήθη αὐτῷ πάντα τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ὀλιβιέρου συμβάντα.

— Καὶ ἡ νέα αὕτη, ἡ Ζολάνδη, τί ἀπέγεινεν; ἠρώτησεν ὁ Μαλκράφτ μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας.

— Ἐδραπέτευσεν... συνεννοηθεῖσα μετὰ τοῦ σκοποῦ ἡ ἀπατήσασα αὐτόν, ὅστις ἦτο ἐπιτετραμμένος εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ φύλαξιν αὐτῆς ἔφυγε, χωρὶς νὰ ἐπανευρεθῇ πλέον.

Ὁ Μαλκράφτ ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— Ἄν δὲν ἦνε ἐντελῶς ὕγιης, ἐσκέφθη, τοῦλάχιστον θὰ εἶνε ἐλευθέρᾳ!

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν βασιλίσσαν:

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν, ὀρκίζεσθε εἰς ἐκεῖνον τὸν σταυρόν, τὸν ὅποιον ἔχετε εἰς τὸ προσευχητήριόν σας, ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσετέ τι πλέον ἐναντίον τῆς νέας ταύτης;

— Τὸ ὀρκίζομαι, ἀδελφέ μου!... Ἀλλὰ... τώρα δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ με συγχωρήσῃ;

— Ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὁ Θεὸς, ἐστὲ βεβαία, θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν μετανοίαν σας ταύτην... Σὺς τοῦ ὑπόσχομαι, Μεγαλειοτάτη, ἐγὼ, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος θεράπων τῶν ἱερῶν Αὐτοῦ βουλευμάτων.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνέπνευσεν.

— Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, ἀδελφέ μου, εἶπε, πόσῃ ἀνακούφισιν αἰσθάνομαι ἤδη ἐν ἐμοί. Τώρα δὲν θέλω ἄλλο... ἢ νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν Ὀλιβιέρον.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησεν ἀτενῶς τὴν βασιλίσσαν.

— Ναί, ἐπανελάβην ἡ Ἰσαβέλλα, ἤμην τρελλῆ νὰ φθονήσω τὸν νέον αὐτόν διὰ τὸν πρὸς τὴν Ζολάνδην σφοδρὸν ἔρωτά του!... Τούναντίον ὤφειλον ἐγὼ, ὡς

γυνή, νὰ εὐχαριστηθῶ διὰ τὸν ἔρωτά του τοῦτον, τοσοῦτον σπάνιον εἰς τὴν ἐποχὴν μας... Ὡ! ἂν ἦτο ἐδῶ θὰ τῷ ἐξέφραζον τὴν βαθεῖαν λύπην μου διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον προὔξενσεν εἰς αὐτόν ἡ ἀνόητος ἰδιοτροπία μου. Ὡ! ναί... θὰ ἔθετον εἰς τὴν διαθέσιν του πάντα τὰ μέσα, τὰ ὅποια, φεῦ! μοὶ ἀπέμειναν ἐτι, ὅπως ἀποδώσω εἰς αὐτόν ἐκεῖνην, τὴν ὅποιαν τοσοῦτον ἐμμανῶς ἀγαπᾶ!

Καί, ταῦτα λέγουσα, ἤγειρε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς της.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε αὐτὴν ἐκθαμβος ὁ δυστυχὴς μοναχὸς εἶχε σπουδάσει ἀρκούντως τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ, φεῦ! οὐχὶ καὶ τὰς γυναῖκας! Ἡ Ἰσαβέλλα ἦτο ἐξ ἐκεῖνων τῶν γυναικῶν, ὧν ὁ χαρακτήρ ἀποβαίνει ἐνίοτε ἀκατανόητος.

— Ὡ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἂν κατὰ τύχην ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψίν μου, θὰ ἔβλεπε πῶς θὰ τοῦ ὑπεδεχόμην, πῶς θὰ ἐλησμόνουν τὰ πάντα... πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης μου... Δυστυχῶς, προσέθηκε στενάζουσα, θὰ ἦνε εἰς Παρισίους.

— Τίς οἶδεν; ἴσως ἔλθῃ ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Γνωρίζει ὅτι εἰσθε ἐδῶ... Δὲν εἶνε λοιπὸν πιθανόν νὰ ἔλθῃ, ὅπως ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν σας, ἀφοῦ ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ προστατεύσετε αὐτόν;

— Ναί... πραγματικῶς... πιθανόν νὰ ἔλθῃ... Ἄχ! πόσον θὰ χαρῶ, ἀδελφέ μου... Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε πολὺ γενναῖος, εἶνε καρδιά ἀφωσιωμένη, καὶ τοιοῦτους ἀνδρας θέλω νὰ ἔχω πλησίον μου πάντοτε... Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Ὑψίστος θὰ εἰσακούσῃ τὰς δεήσεις μου!

Ὁ Μαλκράφτ ἐσιώπα δὲν ἐγνώριζε τί νὰ σκεφθῆ διὰ τὴν πικρὰ δόξον ταύτην ἀλλοίωσιν τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ δὲν τον γνωρίζετε καθόλου, αὐτὸν τὸν νέον; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ βασιλίσσα.

— Διαβολὴ! ἐσκέφθη ὁ Μαλκράφτ, τώρα τί πρέπει ν' ἀπαντήσω;...

Ἡ βασιλίσσα ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν της.

— Ἐγὼ; Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ὁ μοναχὸς, δὲν τὸν εἶδόν ποτε. Δὲν κατοικῶ τακτικῶς εἰς Παρισίους, τὸ γνωρίζετε.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον. Τοιοῦτοι εὐγενεῖς καὶ εἰλικρινεῖς χαρακτῆρες δὲν ἀπαντῶσιν εὐκόλως εἰς τὴν κατηραμένην ταύτην ἐποχὴν μας... τέλος πάντων, ὁ Θεὸς νὰ τον διαφυλάττῃ!

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἠγέρθη.

— Καὶ τώρα ἀναχωρήσατε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ βασιλίσσα σας εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας διὰ τοὺς παραμυθητικούς λόγους, τῶν ὁποίων ἠξιώσατε αὐτὴν καὶ σας παρακαλεῖ νὰ ἐξακολουθήτε νὰ ἐπισκέπτεσθε αὐτὴν πάντοτε.

Ὁ μοναχὸς ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς βασιλίσσης καὶ, εὐλογήσας αὐτὴν, ἐξῆλθεν...

— Ὡ! ναί, ἄς ἔλθῃ... εἶπεν, ἀναλαβοῦσα τὴν συνήθη αὐτῆς ἀπειλητικὴν ὄψιν, μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ μοναχὸς, ἄς ἔλθῃ!... ἄς τὸν ἐπανεύρω τοῦλάχιστον!...

Ὁ Μαλκράφτ, καταλιπὼν τὰ δώματα τῆς βασιλίσσης, ἠγνόει τί ν' ἀποφασίσῃ.

— Πρέπει ἄρα γε νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ὀλιβιέρον περὶ τῆς τύχης τῆς Ζολάνδης, ἔλεγε κατ' ἑαυτόν, ἢ πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν βασιλίσσαν;... Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο τοῦ νὰ μετατρέψω τὴν ὀργὴν της εἰς φιλίαν... ἀλλ' ἤδη;... τίς δύναται νὰ ἦνε βέβαιος ὅτι εἶνε εἰλικρινῆς;... Πιθανόν κατὰ τὸ φαινόμενον... ἀλλὰ τέλος πάντων... αὐτὴ ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε ἀληθῶς ἀκατανόητος ἀνιγμᾶ!... Πραγματικῶς, ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ περιπλοκός.

Ἐσκέφθη καὶ αὐτὴς πρὸς στιγμὴν εἶτα δέ, ἀνεγείρας ἀποφασιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς Λανζαί, εἶπε. Θὰ ἴδω ἀμφοτέρους... θὰ ὑποβάλω εἰς αὐτοὺς τὰς ιδέας μου καὶ θὰ ἀποφασίσωμεν. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις.

Καί, κατευθυνθεῖς πρὸς τὰ ἵπποστάσια τῆς μονῆς, ἔλαβεν ὠραῖόν τινα ἵππον, ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ καί, διελθὼν ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ Ἰουστινιανοῦ.

— Ἄν ὁ πανοσιώτατος ἠγούμενος, τῷ εἶπεν, ἡ Ἀὐτῆς Μεγαλειότης ἡ βασιλίσσα μὲ ζητήσωσιν, εἰπεῖ εἰς αὐτούς, ἀδελφέ μου, ὅτι μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἁγίου Γατιέν, ὅπως συμβουλευθῶ αὐτὸν περὶ τινῶν περικοπῶν τοῦ λόγου μου.